

LA CANÇÓ DE L'OBLIT

Mia es va deixar caure sobre la vella butaca de la petita biblioteca, on hi havia passat tants bons moments, i a continuació va tancar els ulls. Per uns instants va permetre's tornar al passat. Va recordar totes les vesprades que va passar en eixa mateixa habitació, tots dos asseguts a les butaques, amb un munt de llibres al seu voltant i el sol acariciant-li les cares. Ian li feia carones a la cara cada vegada que es quedava adormida damunt dels llibres i ella fingia estar enfadada apartant-li la mà amb un gran somriure.

- Un dia aconseguiràs que et pegue un mos- Deia ella entre suaus rialles
- Podria suportar-ho si el preu és poder llegir amb tu.

En aquells moments la vida era senzilla per a tots dos. No hi havia secrets, ni pors, ni decisions difícils. Només eren dos joves gaudint de temps de qualitat, no els feia falta res més que l'un a l'altre. Mia recordava la manera en la qual Ian la mirava quan ella estava distreta i de la forma en la qual ell ho negava. Ell sempre l'havia fet sentir com si fos el centre del univers.

Però tal i com va passar el temps les mirades eren més fredes, els somriures més escassos, les paraules més dures i Ian més distant. Mia s'adonà de com ell era més previngut a l'hora de conèixer a algú i d'anar a qualsevol lloc i fins i tot de vegades desapareixia sense donar explicacions.

Poc després va succeir aquella discussió, aquella maleïda discussió. Cada vegada que sonava aquella cançó ressonaven unes paraules en la seua ment, com si es tractara d'un fantasma.

El vell vinil va començar a sonar en la petita biblioteca i de sobte el món es va caure damunt de Mia. No era la primera vegada que sentia aquesta cançó, que pensava oblidada, aquella mateixa que va jurar i perjurar no tornar a escoltar. Sempre es fixava dues vegades en les cançons dels vinils i CD que posava. Però ella tenia una pregunta: com era possible que eixe vell vinil que tant li agradava i tant posava de sobte continguera la cançó que tants maldecaps li havia donat?

Ella va tornar a la realitat, estava decidida a llevar eixe vinil del seu reproductor. Però quan estava a no res de fer-ho va sentir la necessitat d'escoltar-ho, va ser com si una força l'impedís fer l'acte que anava a realitzar. Alguna cosa feia que necessitara escoltar-lo, no podia resistir-se, la cançó cada vegada era més brusca, però ella no se n'adonava, estava completament hipnotitzada.

Però per què tanta obsessió i rebuig en eixa cançó? Què hi havia darrere d'eixe odi tan intens i feridor?

En eixe instant li va vindre un record fugaç. Eren Ian i ella l'última vegada que el va veure abans de la seva desaparició escoltant aquesta mateixa cançó. Mentre prenién un cafè en la petita biblioteca de sa casa. Una petita discussió començà, però a mesura que van continuar es va intensificar.

- No ho entens Mia! I no ho entendries!- Va dir ell cada vegada sonant més frustrat pel que deia la seua parella.
- Tu sí que no ho entens, Ian, pareixes un nano, no saps que el que estàs fent no està bé?- Va dir ella intentant calmar el seu to de veu. Cada vegada li resultava més difícil controlar-ho.
- Eres massa innocent Mia, no tens ni la menor idea de com és el món, és molt fàcil dir el que està bé i malament, no?, clar, com tu tens una família que t'ho ha donat tot i no has tingut que guanyar-te la vida!- Va tornar a esclatar Ian. Semblava que li hagueren injectat sang als ulls.
- El que jo tinga una família que té diners no et justifica!- Va dir ella adolorida per les paraules que el seu acompanyant de vida li estava citant. Cada vegada li costava més parlar i hauria d'esforçar-se molt per a què no se li trencara la veu. Va arribar un punt on la tensió en l'aire es podia tallar amb un ganivet.
- Tens por, Mia. Tens por de la realitat! un dia tu hauràs d'afrontar-la tu sola, i jo ja no estaré!- Va dir bramant. La cançó va donar el seu últim acord i ell se'n va anar donant fi a la disputa.

El vinil encara rodava fent així que la cançó continuara. De sobte la música va pegar un bot molt brusc fent que ella isquera del seu estat d'inconsciència. La melodia pujava i baixava com si li volguera dir alguna cosa. Quan va voldré adonar-se'n la música va parar aconseguint un sentiment de brumació per part de Mia. El reproductor havia parat, l'agulla no estava al disc. Aleshores, com era que la melodia brusca i potent continuava sonant?. Mia no podia pensar. El ritme l'estava absorbint cada vegada més, estava com fora de lloc, com si la seua ànima no estigués en el seu cos.

Van transcórrer els dies i la cançoneta no parava. Havia provat de tot però continuava sonant, allà on anava l'escoltava, fins i tot quan dormia i cada vegada amb més persistència. Quan pareixia que anava a cèsar tornava amb més força que abans. Mia estava confosa. No sabia si era producte del seu cervell o si realment la melodia venia de fora.

Una nit es va despertar altra vegada, açò s'havia tornat una rutina, a penes podia respirar. Va ser la primera vegada que es sentia tan afeixugada per la causa. En un moment va semblar que el murmur constant havia decidit cessar, però no, sols era producte de la seua imaginació. Ella no podia més, mai s'havia caracteritzat per ser una persona forta, encara que ella intentava parèixer-lo. Des de la desaparició sobtosa de la seua parella ho va aconseguir ser més però encara li faltava un poc, segons deia la seva terapeuta.

Mia va començar a anar-hi per la pèrdua d'Ian. Ella era una persona que tenia molta inclinació emocional, fins i tot en les coses més insignificants.

Es va ficar en peu i va decidir anar a posar-hi fi al seu malson. Va caminar lentament pel passadís, il·luminat per la llum dels fanals del carrer. Abans d'entrar va agafar una alenada d'aire i va obrir la porta amb delicadesa. Va quedar descoberta eixa xicoteta i fosca estança de casa seua.

Una vegada dins, va encendre la llumeneta que hi havia i es va dirigir cap al reproductor que estava situat al costat d'una taula de cafè. Els seus passos eren firmes i decidits, aquest problema li havia fotut molt i anava a parar-ho siga com siga. Quan va arribar a l'altura on estava la tauleta amb el vinil, al costat del tocadiscs, va veure'l damunt la tauleta el disc. Ella no recordava haver-hi deixat allí i això no li agradava, res d'allò li agradava, encara de tot va agafar l'objecte maligne. En un principi va dubtar, però no podia permetre's el luxe de fer-ho. Aleshores, es va armar de valor i el va posar al tocadiscs.

Al principi era tot igual, aquella cançó que l'havia estat atormentant durant dies. Sols va fer falta que parara més l'orella i de sobte el va escoltar... Va escoltar la veu d'Ian, el seu xic, que havia estat desaparegut durant cinc mesos. El mateix que li havia dit que no sabia res de la vida, era ell!

No s'entenia molt bé el que deia, sols s'escoltaven balbotejos. A mesura que les vibracions de la música omplien l'habitació a ell se li entenia millor. Mia estava atònita, no podia creure el que estava sentint.

- Ho sent Mia... tenies raó en tot... Mai hauria d'haver fet cas a eixos xics... El que he estat fent ha sigut roí... Et vaig fer mal i sé que et vaig amagar moltes coses i tu no et mereixes res d'allò... T'ho vaig fer passar malament per què em va cegar la idea de tindre diners i poder... No volia que estigueres dins d'açò i no vull que estigues involucrada. Saps que jo no podia deixar-ho però tu sí... Et demane perdó per tot el que t'he fet sofrir...

La melodia va parar uns segons, com si li estiguera dient a Mia que respira-se. Però va tornar a sonar.

- Els narcos... Mia... Els narcos em mataren... Tot perquè no volia que estigueres dins... Escapant d'ells em vaig quedar atrapat i m'agarraren... No volia que el saberes perquè ja t'havia fet sofrir molt. Però vull dir-te que fores, eres i seràs la persona que més he estimat i no vull que ho dubtes mai. Sé que segons com, aquesta no era la millor forma de contactar amb tu però no em quedava d'altra.

Un so distant com un sospir va travessar la música com si l'ànima del difunt volguera alliberar-se de tots els mals realitzats.

- Jo t'agafe de la mà i mai la soltaré, estiga on estiga, perquè sempre em sentís al teu costat i no t'oblides de mi. No puc canviar el passat, però estic segur que seràs la millor mare del món. Em volia acomiadar de tu i del nostre encara no nascut fill. Vull dir-vos que sou el més important per a mi i que encara que no estiga allí per poder criar-te. Sempre vos contemplaré des del cel i vull dir-vos que cada nit seré l'estrella més brillant de totes diguen-vos bona nit...Adeu...

La reproducció va acabar suaument donant un últim adeu deixant així a Mia destrossada. Mia no sabia què dir o fer, tenia el cor trencat en mil pedaços. Ella sempre havia tingut l'esperança de que tornaria, que tornaria a la seva llar i del fet que podria conèixer al seu fill, però no, tots aquells somnis es van trencar. Mia es va deixar caure a terra, com si d'una fulla es tractara, va embolicar-se els braços al ventre en un intent de protegir al que anava a ser el seu fill i que lan mai coneixeria. Les llàgrimes no paraven d'eixir dels seus ulls, els records d'ell no paraven d'aparèixer en la seua ment, però entre tant dolor, hi havia una sensació estranya, eixa sensació que feia mesos que esperava, era una sensació de calma. Ara que ja ho sabia tot, eixe sentiment de culpabilitat va desaparèixer del seu pit, ja que la desaparició d'lan no havia sigut per desamor o per la seua culpa. Ell va lluitar fins al final i ho va fer per ella, però eixe sentiment la va fer sentir pitjor i li va fer tindre un dolor més profund.